

Alice

Nieuwe avonturen in Wonderland

Alice

Nieuwe avonturen in
Wonderland

Voor al wie nog speelt.

Alice

Nieuwe avonturen in Wonderland

Samenstelling en eindredactie
Finn Audenaert

If I had a world of my own, everything would be nonsense. Nothing would be what it is because everything would be what it isn't. And contrariwise, what it is, it wouldn't be, and what it wouldn't be, it would. You see? —Alice.

Inhoud

9	0.	Verhalende inleiding
15	1.	Bruno Lowagie – Reflectie, inflectie
17	2.	Johan Klein Haneveld – De dodo en de domineeszoon
21	3.	Frank Roger – Spiegeltje, spiegeltje
23	4.	Alexandra Dingenauts – Paddo's
28	5.	Frank Beckers – Haiku 'Een konijnenhol'
29	6.	Charles van Wettum – Alice in Kwantumland
41	7.	Anna Mattaar – Wederwaardigheden van een Kollumer Kat
53	8.	Finn Audenaert – Shoppen in de buurtsuper
58	9.	Heleen van den Hooven – Alice en de Mor-Aal
68	10.	Jasper Polane – De vrouw met het zwaard
82	11.	Remi Lootens – Een wekkertje voor iedereen
88	12.	Ruben De Baerdemaeker – Haiku 'Ze droomt in de zon'
89	13.	Mike Jansen – Van de zee, gedroomd
98	14.	Tais Teng – Vorpalswaarden en de Zee der Tranen
116	15.	Jaap Boekestein – Tik tok, klik klak
127	16.	Ada Martens – Gejeremieer
133	17.	Liesbeth Jochemsen – Kaboutersoep
135	18.	Ellen Kusters – Een hart voor bloemen
155	19.	Frank Beckers – De Poort naar de Toekomst
157	20.	Marius Vahlkamp – Als in een rode droom
165	21.	Nel Goudriaan – Het avontuur van Konijn en Haas
171	22.	Anna López Dekker – Verzet is ... zinloos?
182	23.	Marleen Oosterbaan – Een straatkat uit Cheshire
199	24.	Finn Audenaert – Onverbloemd
203	27.	Remi Lootens – De dans der strijders ... en het plakkerige plakje cake
208	25.	Pam Hage – De Ekster en de marmelade
223	26.	Nora De Baerdemaeker – Een duister kopje thee
231	28.	Alexander Olbrechts – Circus Mirabilis
252	29.	Aysline McGrath – Glazuur

- 274 30. Imke Vermeij - Gedicht 'Fractie-advies'
- 275 31. Ralph Mulder - Het aflopende klokje
- 297 32. Hanneke Simons - Alice en het rijmwezen
- 304 33. Cecile Koops - Een kwestie van tijd.
- 311 34. Marius Vahlkamp - Hump of dump?
- 317 35. Ruben De Baerdemaeker - Auditie
- 329 35. Frank Roger - Oog voor detail
- 331 37. Bruno Lowagie - Een kwestie van perspectief
- 333 38. Thomas de Vries - De allervreemdste manier
om aan je einde te komen
- 339 39. Guido Eekhaut - De andere geschiedenis van
de wereld
- 362 40. Martine Pauwels - De verloren prinses
- 369 41. Luc Vos - Toch!
- 383 42. Marius Vahlkamp - Gedicht 'Een teken van leven'
- 385 43. Alexandra Dingenauts - La vie en blanc et rouge
- 391 44. Hervé Suys - Justin Case in Wonderland
- 394 45. Eveline van Dienst - Wat mij toch ter (enorme)
ore kwam!
- 401 46. Peter De Backer - Alice en het kraslotje
- 404 47. Frank Beckers - De zaal met 10.000 spiegels
- 406 48. Peter De Groot - Opkikker
- 422 49. Bruno Lowagie - De liefde achterna?
- 427 50. Bjorn J. Keus - Wonderlands Museum
van Waarheid
- 443 51. José Vandenbroucke - Spiegelland ...
Hoe het verder ging
- 460 52. Paula Sheperd en Maarten Luikhoven -
Voor de rode spiegel
- 465 53. Hay van den Munckhof - De vierde proef
- 487 54. Frank Beckers - Cryptopuzzel 'Waar is Alice?'
- 490 55. Edward van Egmond - Jibberjabber
- 494 56. Frank Roger - Slecht gesynchroniseerd
- 502 57. Beck Palmas - Konijnenjacht
- 517 58. Laura Scheepers - Alyssa
- 526 59. Nele Callebaut - Nobody Nowhere,
Somebody Somewhere
- 530 60. Finn Audenaert - Alice en Skeleton Lode

546	61.	Peter De Groot – De boekhoudersquadrille
551	62.	Ada Martens – Spelevaren op de Sillas en de Celadon
569	63.	Elsbeth Boom – Gedicht ‘Gebroken spiegels’
570	64.	Frank Beckers – Cryptopuzzel ‘Waar is Alice?’ (oplossing)
571	65.	Jean Paul Van Bendegem – Essay ‘Logica in Wonderland’
576	66.	Patrick Van de Wiele – Essay ‘Een wit konijn in Wonderland’
583	67.	Finn Audenaert – Kort overzicht ‘De ware geschiedenis van Wonderland’
586	68.	Finn Audenaert – Biografie van Alice Pleasance Liddell (1852-1934)
589	69.	Finn Audenaert – Biografie van Charles Lutwidge Dodgson (1832-1898)
591	70.	Biografieën van de auteurs
607	71.	Illustrator Steven Van Hasten
610	72.	Voorstudies covertekening
619	73.	Dankwoord

Nee, lieve Lezer, ik vraag je *niet* om met mij een konijnenpijp in te duiken. Wij gaan Wonderland op een andere manier binnen. Kijk omhoog. Zie je de touwladder die vanop die grote wolk wordt uitgerold? Grijp snel de onderste sport. We gaan op reis.

He! Daarnet waren we nog volwassenen, nu zijn we weer kinderen. Ach wat, het maakt niet uit. Je ziet er allerschat-tigst uit als jongetje van een jaar of zeven. Ik ook? Het is best gezellig hierboven. Een beetje nat is het wel op zo'n wolk, maar dat deert niet. Kijk eens wie we aantreffen in deze mile high club. Alle bekende gezichten zijn van de partij, van de D-d-dodo tot die schreeuwlelijk van een Kokkin. Natuurlijk kunnen ze het niet allemaal goed met elkaar vinden. De Witte en de Rode Koningin hebben een hoogoplopende discussie over de (on)mogelijkheid van kleurenblindheid. Het Witte Konijn heeft er een eigen mening over, maar hij kan het tempo van het gesprek niet volgen. 'Te laat, ik ben te laat om mijn argumenten te berde te brengen.'

De Wonderlanders spreken soms zoals vroeger. Ze brengen iets "te berde". Eerst dacht ik te horen dat deze wolkenvaarders argumenten *naar bed* brachten, zodat ze samen konden uitrusten en aansterken, maar niets is minder waar. Ze zijn klaarwakker en hun argumenten springlevend, zij het dus niet altijd stipt. Zelfs de Zevenslaper mag geen dutje doen. Schaterend schept de Eend met zijn vleugels vocht uit de wolk

en gooit het de Slaper zeven tot zeventig maal in het gezicht. Geen idee wat Lewis Carroll daarover zou zeggen. Hij houdt van wiskunde en beweert ook heel religieus te zijn. Maar zeven-en-zeventig? Je moet ook niet willen overdrijven. Geen erg, meneer Carroll is de enige die zich op een wolk naast de onze bevindt. Hij wuift, zwaait, molenwiekt en vermaakt zich prima, lijkt me.

‘Doe maar zo gek als de Hoedenmaker!’ roept hij naar de Eend. ‘Ik schrijf vanavond alles op: *Through the Clouds, and What Alice Found There.*’

Die vrolijke man is een feestje op zich. Over Alice gesproken, lieve Lezer ... Je zit al een tijdje naar haar te staren. Waarom ben je zo bedeesd? Ze zal je niet van de wolk duwen als je haar aanspreekt. Goed, ik ga wel naar haar toe. Fluister in mijn oor wat ik haar moet vragen. Tot zo.

Het is aangenaam druk op de wolk. Wie we daar hebben. ‘Ha, die Arend. Leuk dat je er ook bent. Ga je nog wel eens badderen met Alice, de Papegaai, de Eend en de Dodo?’

De Arend glimlacht. ‘Het Tranenmeer is opgedroogd. Alice is al een poos tevreden in Wonderland. We gaan niet meer zwemmen; een wolkenvaart is veel leuker.’ Hij spreidt zijn vleugels en wappert er vrolijk mee. ‘Dit is trouwens een mooie uitvalsbasis voor avontuurlijke vluchten.’

Dat kan ik me goed voorstellen. Nu vraag ik me plots af ... ‘Doe je ook duo-vluchten? Ik wil wel eens met je mee-’ Oh, Alice stapt op me af!

‘Ahemmm.’ Ik schraap mijn keel zo hard dat de wolk doormidden scheurt. Dat is even schrikken. Gelukkig staat Alice aan mijn kant —en jij ook. Verder bevinden zich enkel nog de Vislakei, de Maartse Haas en natuurlijk de Arend op dit stukje wolk.

‘Een “ahemmm” nog wel. Dat klinkt ernstig,’ zegt Alice. ‘Je hebt toch geen moeilijke vraag, hoop ik. We hadden hier net een reuzetijd. Iets *anders* mag je me wel vragen.’ Ze knipoogt naar me en steekt dan haar hand op naar de Beul, die met enkele vrienden langzaam van haar wegdrijft.

Wat heb ik nu weer gedaan? ‘Sorry, Alice het was niet mijn bedoeling om-’

‘Maak je geen zorgen. Wolken zijn gevoelig. Je hebt de onze een beetje doen schrikken. Straks fluiten we de staart wel weer terug.’

Dat is een meevaller. Alice’ blik glijdt van mijn gezicht over mijn romp naar mijn schoenen, zo langzaam dat mijn huid tintelt. Ze lacht naar me, en ik voel me alsof ik op een wolk zit. Wacht eens even ...

Dan schiet jouw vraag me te binnen. Wees gerust, ik ben je niet vergeten. ‘Juffrouw Alice, ik vraag het niet voor mezelf, maar voor mijn vriend daar aan de rand van de wolk.’ (Mijn excuses, ik weet dat wijzen niet beleefd is.) ‘Wat hij al zolang wil weten, is ...’ Vooruit dan maar. Ik zeg heel snel: ‘Wat heeft één oog maar ziet niets?’

Alice kijkt me verbaasd aan. ‘Ha, ik dacht dat je me iets heel anders zou vragen, knapperd.’ *Knapperd?* Dit zou wel eens de mooiste dag van mijn leven kunnen worden.

Voor ik begin te dromen, worden we onderbroken door de Vislakei. Hij legt zonder schaamte een vin om Alice’ schouders. ‘Hey liefje, de anderen willen weten of we Wolk Twee terughalen.’ De Maartse Haas springt wat verderop inderdaad op en neer. ‘We missen het grootste deel van de pret,’ vervolgt de Vislakei. ‘En kijk eens naar Lewis.’

We draaien ons allen om en zien hoe meneer Carroll een wolk verderop met hevige uithalen jankt. ‘Niet delen,’ snikt hij, ‘maar vermenigvuldigen of toch minstens optellen. Eén maal één is één; ik wil jullie op één wolk zien. En één plus één is twee; stapel jullie wolken op elkaar. Alsjeblieft, doe het voor mij. Zoals de zaken nu gaan, krijg ik maar een half boek geschreven.’

‘Heeft hij het nou over stapelwolken?’ vraagt Alice me. Ik bloos, want als leuke meisjes me iets vragen, weet ik nooit wat te zeggen.

De Vislakei kijkt me meesmuilend aan en wendt zich dan tot de oude man. ‘We fluiten de staart zo meteen terug, meneer Carroll!’ Hij wappert met zijn staartvin, alsof hij wil tonen dat hij meent wat hij zegt.

Welke interessante weetjes kan ik Alice over stapeltjes wolken vertellen? Haar ogen stralen, ze wacht duidelijk op een

antwoord. Ik denk koortsachtig na, maar er schiet me niets te binnen.

‘Heeft Alice het jou verteld?’ hoor ik stilletjes naast me. Plots ben je daar. Bedankt om me te redden, je timing is perfect. Ik ben al zo ver heen dat ik niet meer weet wat Alice me zou zeggen. Ah, het ging om het blinde oog. Ik krijg de kans niet om mijn vraag te herhalen.

‘Ben jij die mysterieuze vriend van ... Hoe heet je eigenlijk?’ Alice kijkt beurtelings naar jou en mij.

‘Ik ben Schrijver,’ zeg ik schoorvoetend. ‘En hij is–’

‘Lezer, ik ben Lezer! Je bent heel inspirerend, Alice.’

Daar heb je helemaal gelijk in. ‘Dat vind ik ook.’

Nu is het Alice’ beurt om rood te worden. De grijns op het gezicht van de Vislakei verdwijnt als sneeuw voor de zon, stel ik tot mijn genoegen vast. Hij moppert: ‘Iemand moet het zware werk doen.’ Zonder verdere plichtplegingen stapt hij van ons weg. Aan de rand van de wolk fluit hij een wijsje dat me bekend in de oren klinkt. Na enkele noten herken ik het: ‘Fonkel, fonkel, kleine wolk’.

En inderdaad, de wolk in de verte begint te glinsteren en zweeft langzaam dichterbij. Ik dacht dat het lied enkel op Vleermuizen effect had, zoals in de boeken van meneer Carroll. Al gauw klitten beide wolken aan elkaar. De Koninginnen vliegen Alice om de hals.

‘We zijn eruit,’ zegt de Rode Koningin.

‘Inderdaad,’ beaamt haar witte collega. ‘We hebben besloten dat kleuren niet bestaan, dus bestaat ook kleurenblindheid niet.’

Wie kan daar iets tegen inbrengen? Het is weer een drukte van jewelste op de wolk. Meneer Carroll meert aan en omhelst een voor een de Wonderlanders. Terwijl de Arend bijpraat met de Eend, en de Maartse Haas met de Dodo, stoot jij me aan. Juist ja.

‘Wat heeft één oog maar ziet niets?’ vraag ik Alice.

Ze schatert het uit. ‘Dat wilden jullie weten. Een naald, natuurlijk.’

Hoe we dat niet geraden hebben. Zo gaat het wel vaker met raadsels.

‘Maar wat ik jullie wilde vragen,’ zegt Alice, ‘Het wordt stilaan avond, dus gaan we landen. Zetten we jullie thuis af of komen jullie met ons mee naar Wonderland?’

Ze noemde me “knapperd” —ik blijf! ‘Thuis kan nog wel een paar daagjes wachten.’

Alice is zo blij dat ze een sprongetje maakt. Bijna zakt ze bij het landen door de wolk.

En wat is jouw antwoord, Lezer? Ga je mee naar dat wondere land van meneer Carroll of brengen we jou naar huis?

In naam van uitgeverij Poespa Producties, de auteurs en de illustrator wens ik alle Lezers veel plezier met de verhalen, gedichten, essays en de cryptopuzzel in deze bundel.

Finn

Bruno Lowagie

Reflectie-infectie

‘Hallo, ik ben het,’ zegt de spiegel.

Alice kijkt verbaasd om zich heen. Er is iets veranderd in het huis. Waar vroeger de spiegel hing, ziet ze nu een schilderij van een landschap met een prettig prieeltje, een waterpartij en een bosje bomen in de verte.

‘Spiegel?’ vraagt Alice. ‘Ik herken mezelf niet als ik naar je kijk. Wat is er met je gebeurd?’

‘Zwijg stil, ik herken mezelf ook amper,’ zucht haar vriend aan de muur. ‘Ik heb er geen verklaring voor, maar kom naar me toe en ik zal het je laten zien.’

Alice stapt de spiegel binnen. Hij begroet haar in zijn *folly* en samen wandelen ze door het park naar de vijver.

‘Kijk,’ zegt de spiegel. ‘Zie je iets vreemds aan het water?’

‘Het is zwart en dik,’ antwoordt Alice. ‘Ik kan noch de bodem, noch de lucht zien. Ik word er zelf niet in weerspiegeld.’

‘Ik vrees dat ik mijn reflectie ben kwijtgeraakt,’ fluistert de spiegel, alsof hij bang is om zijn onrust hardop toe te geven.

‘Hoe is dat gebeurd?’ vraagt Alice.

‘Ik heb er geen idee van,’ antwoordt haar vriend. ‘Het is alsof de wetten van de optica niet meer gelden voor mij.’

‘Maar je hebt een wetenschappelijke geest. Die verlies je toch niet zomaar? Of wacht! Kwam je misschien recent in aanraking met politiek?’

‘Niet opzettelijk, maar ik vertoef de laatste tijd meer op sociale media dan vroeger. Zou dat de oorzaak kunnen zijn?’

Alice kijkt naar het water. Het is pikdonker; het lijkt wel teer. In haar hoofd gaat een lampje branden. ‘Laten we een kleine test doen,’ stelt ze voor. ‘Twee spiegels kijken elkaar aan. De ene spiegel zegt “ik zie jou”; de andere zegt “ik zie mezelf”. Welke spiegel heeft het juist en welke heeft het fout?’

‘Dat is een gemakkelijk raadseltje,’ glimlacht de spiegel. ‘Beide spiegels zien de spiegel die zegt “ik zie mezelf”. Ze hebben allebei gelijk.’

‘Weet je dat zeker?’ vraagt Alice. ‘Dat zou betekenen dat geen van beiden de spiegel ziet die zegt “ik zie jou”. Is die spiegel er wel? Of is hij onzichtbaar geworden?’

‘Zo ver had ik nog niet gedacht,’ antwoordt haar verwarde vriend. ‘Misschien is het antwoord toch niet zo eenvoudig.’

Alice wacht geduldig af terwijl haar vriend de vraag herkauwt.

‘Wacht, ik weet het!’ zegt hij plots. ‘De spiegel die zegt “ik zie je” heeft gelijk. Degene die beweert dat hij zichzelf ziet, heeft het bij het verkeerde eind, want het is de taak én de bestaansreden van een spiegel altijd de ander te weerspiegelen. Doet hij dat niet, dan is hij lui en egoïstisch.’

Alice kijkt haar vriend aan zonder iets te zeggen. Hij wordt er helemaal zenuwachtig van.

‘Of is het andersom?’ probeert hij. ‘De andere spiegel zou er niet mogen toe doen, want het is gewoon een andere spiegel, niet? De spiegels kunnen alleen zichzelf zien!’

Alice toont nog altijd geen emotie op haar gezicht. Ze hoort haar vriend twijfelen: ‘Misschien hebben ze het allebei verkeerd voor?’

Alice onderdrukt een lach en besluit haar vriend uit zijn lijden te helpen. ‘Wat zien beide spiegels?’ vraagt ze nog een keer.

‘Ik weet het niet meer. Ik geef het op,’ antwoordt de spiegel. ‘Ik ben helemaal in de war. Zien ze elkaar?’

‘Wat ze zien,’ zegt Alice plechtig, ‘is oneindigheid.’

De spiegel snakt naar adem.

‘Dat is geweldig!’ zegt hij, bevrijd van zijn hoofdbrekens over het vraagstuk van Alice. ‘Hoe kon ik de waarheid die zo voor de hand lag, over het hoofd zien?’

‘Je was besmet door te veel nepnieuws,’ legt Alice uit. ‘Je raakte verstrikt in alternatieve feiten.’

‘Alternatieve feiten?’ vraagt haar vriend. ‘Is dat geen *contradictio in terminis*?’

De vijver begint te glinsteren. Het zwart wordt weer blauw, met witte vlekken waar het water de wolken weerkaatst.

‘Proficiat,’ feliciteert Alice uitbundig haar vriend. ‘Je begint weer te reflecteren.’

Johan Klein Haneveld

De dodo en de domineeszoon

‘Do ... Do ... Dodgson,’ zei de jonge man stotterend, nadat ik me aan hem had voorgesteld. Er was een rimpel boven zijn ogen verschenen en zijn mond was een ogenblik vertrokken tot een bijna karikaturale grimas. ‘Charles Do ... Dodgson. Hoe maakt u het?’

Hij reikte mij zijn hand aan. Ik schudde hem — hij had geen heel stevige grip — en knikte. ‘Prima. En u?’

Hij aarzelde, alsof hij me niet goed had begrepen. Toen knikte hij, nauwelijks waarneembaar. ‘Hetzelfde.’ Het licht, wit en fel, viel van achteren op zijn wat vettige, bruine haar, dat in krullen over zijn oren hing, en ik kon niet zien of hij nou grijze of blauwe ogen had. Zijn hangende oogleden gaven hem een bijna lodderige uitdrukking, alsof hij elk moment kon wegdromen. Hij had een jongensachtig voorkomen vanwege zijn lange gezicht en gladde kin. Het idee werd versterkt door zijn slanke, bijna magere postuur, alsof hij nog maar net de kinderjaren ontgroeid was. Zijn kleding was echter met die uitstraling in tegenspraak. Ernstig zwart, een driedelig pak, met een donkere strik onder zijn kin. Hij leunde met zijn linkerhand op een stok met een zilveren knop. Ik had hem niet zien lopen, dus wist ik niet of hij die ook werkelijk nodig had.

Hij glimlachte flauw en wees naar zijn rechteroor. ‘Ik hoor maar de helft van wat u zegt. Hopelijk de belangrijke helft.’

‘Bent u hier student of onderwijzer?’ Ik merkte dat ik als vanzelf wat luider was gaan praten en keek zelfbewust om me heen. Ik zag gelukkig geen boze of geërgerde blikken, ook al was er rondom ons niets te horen dan het geschuifel van schoenen en fluisterende stemmen, als in een kerk of kathedraal. Het was niet verwonderlijk, want we waren omgeven door geelbruine pilaren, steeds vier bij elkaar, als de stammen van woudreuzen. Hoog boven ons waaierden ze uit en ondersteunden het plafond van donker ijzer en helder glas,

waardoorheen de blauwe lucht te zien was. Streng en wijze gezichten keken van alle kanten op ons neer. Gehuld in toga's, met een wereldbol in de hand of een of ander complex wetenschappelijk meetinstrument. Deze filosofen en onderzoekers waren de heiligen van de moderne tijd. Ze dwongen ons met respect stil te staan bij wat in de donkere houten vitrinekasten stond uitgesteld.

'Onderwijzer,' antwoordde Dodgson. 'Christ Church College.' Ik had het idee dat hij me niet langer aankeek, maar dat zijn blik op de kast achter mij gericht was. Bijna automatisch keek ik over mijn schouder. Het glas spiegelde bijna te veel om te kunnen onderscheiden wat zich erachter bevond. Tussen de weerkaatsingen door zag ik vogels, fazanten volgens mij. Wel vijftien, dicht op elkaar op takken vastgezet, bewegingsloos alsof ze stijf bevroren waren, met glazen kralen als ogen. Aan de andere kant van het gangpad kon ik het tentoongestelde beter zien. Kolibries met veren als smaragd, kunstwerkjes van de natuur, in een zwerm, alsof ze zo konden opvliegen.

Een vrouw in een wijd uitstaande blauwe jurk, met vele laagjes en een kap van dezelfde kleur over het stroblonde haar, maakte dat we allebei opzij moesten stappen. Ze keek om zich heen, kennelijk zonder de tentoongestelde dieren waar te nemen. Toen werden haar ogen groot. Een man met een grijze baard verscheen van om de hoek en ze snelde naar hem toe. Ik knikte. Dodgson keek haar na, peinzend en met een licht afkeurend trekje om zijn mond, terwijl ze haar arm door die van de man stak en naast hem verder liep.

'Is dit uw eerste bezoek hier?' vroeg ik.

Hij reageerde niet, maar ik realiseerde me dat ik was gaan fluisteren en herhaalde mijn vraag wat luider.

'Sinds deze zaal vorig jaar werd geopend, ben ik hier al vaak geweest,' antwoordde hij vervolgens.

'Bent u dan soms natuurlijk filosoof?'

Hij schudde van nee. 'Mathematicus. Maar hier rondlopen brengt me vaak op nieuwe ideeën.'

Ik hield mijn hoofd wat schuin en wachtte af. Hij had aan dat signaal genoeg. Dodgson wees naar de voorstelling met de vogeltjes achter ons. 'Als ik me over hen buig, en over de

opgezetten konijnen en hagedissen, voel ik me als een reus zo groot.' Hij richtte zich op en knikte de andere kant op. Boven de kasten uit zag ik de rug van een olifantenskelet, de botten geel. Ernaast stond een ander dier, dat ik niet herkende. 'Maar wanneer ik in de schaduw sta van die daar, voel ik me juist klein. Als een muis. Alsof ik in een van hun holletjes zou kunnen kruipen. Dus wat is het nu? Ben ik groot of ben ik in werkelijkheid heel klein?'

Ik moest erom lachen. 'Zo heb ik er nog nooit over nagedacht. Alsof we zomaar van grootte zouden kunnen veranderen!'

De jonge man leek mijn spottende toon niet erg te vinden. Hij bleef in elk geval glimlachen en leunde op zijn stok, maar iets in zijn houding suggereerde dat hij eigenlijk weer verder wilde, dat hij nog meer wilde zien. 'Tot zo-even had ik dit soort dingen alleen maar gehoord uit de mond van kinderen,' zei ik verontschuldigend. 'Mannen hebben het over andere zaken.'

Hij haalde zijn schouders op. 'We moeten worden als de kinderen, zei een wijs mens lang geleden.'

'Dat is zo.' Ik knikte ernstig. Ik besloot niet in deze richting door te vragen, maar het gesprek een andere kant op te sturen. 'Mag ik u vragen wat uw favoriete voorwerp is in het museum?'

'Volg mij,' antwoordde Dodgson direct. We hoefden niet ver. Een paar kasten verderop bleef de wiskundige al staan, licht voorovergebogen, met een opmerkelijk vuur brandend in zijn ogen. Ik stapte dichterbij het glas toe en zag de resten van een dodo. Een schedel, met de kenmerkende grote snavel. Een poot, met lange nagels. En daarachter, half in de schaduw, een schilderij met de vogel ten voeten uit. Rond, zwaar, met lachwekkend kleine vleugels. Hij moest maar een beetje hebben rondgescharreld, nauwelijks in staat om voor zichzelf te zorgen, terwijl hij elk moment het gevaar liep om op zijn forse bek te vallen. Ik moest er besmuikt om lachen. 'Geen wonder dat ze van de aardbodem zijn verdwenen. Zulke wezens kunnen zichzelf niet in leven houden en dienen geen enkel nut, behalve ons te vermaken.'

Dodgson verstijfde. 'De Schepper maakt niets zonder nut

of doel.' Hij sprak elk woord apart uit en het was duidelijk dat dit heel belangrijk voor hem was. 'Alles heeft zijn plek gekregen onder de zon en dient om Hem te verheerlijken.'

Ik slikte. 'Ik had u aangezien voor een wetenschapper. Bent u het dan niet eens met de heren Darwin en Huxley?'

'Beiden weten ze veel over deze wereld,' onderbrak hij mij. 'Maar lang niet alles. Niet datgene dat ons door het Woord zelf geopenbaard is. Ze beweren bijvoorbeeld dat er in het verleden heel andere soorten op Aarde hebben rondgelopen, soorten die nu niet meer bestaan. Dat wij en de andere dieren daaruit zijn voortgekomen. Maar dat kan natuurlijk niet zo zijn.'

'Waarom niet?' wilde ik weten.

Zijn antwoord verbaasde me niet, aangezien ik het meerdere predikanten en dominees had horen geven. Hij gebruikte zelfs dezelfde manier van praten als zij, alsof hij een les opdreunde. 'Omdat het zou betekenen dat God de Aarde niet perfect gemaakt heeft. Het is onmogelijk dat er levensvormen zijn geweest die er nu niet meer zijn, want dat zou betekenen dat God niet feilloos is. Of was deze wereld vroeger soms wel volmaakt en nu niet meer?'

Daar had ik hem. Ik wees naar de vitrine, met de gele schedel en de ene poot, alles wat van de dodo over was. 'Er zijn er al anderhalve eeuw geen meer gezien. Als u gelijk heeft, waar is de dodo dan gebleven?'

De houding van Dodgson leek opeens weer te ontspannen en een brede glimlach verscheen op zijn smalle gelaat. De stijve prediker van zojuist was verdwenen. 'Dat spreekt toch vanzelf?' Hij bracht zijn vrije hand omhoog en tikte met zijn wijsvinger tegen zijn slaap. 'In de wereld van de verbeelding.'

Ik wist even niets te antwoorden. Dodgson zuchtte en draaide zich van mij af. 'Er is niet maar één vorm van bestaan,' zei hij, met zijn neus bijna tegen het glas gedrukt. 'Maar misschien moet je op een kind lijken om dat te kunnen begrijpen.'

Frank Roger

Spiegeltje, spiegeltje

‘Help, hier is iets verschrikkelijks aan de hand,’ riep Alice, luid genoeg zodat haar man het zou kunnen horen. ‘Kijk nu toch eens in die spiegel. Ik kan mijn ogen gewoon niet geloven.’

Reginald rende de trap op naar de badkamer, klaar om hulp te bieden. ‘Wat is het probleem?’ vroeg hij, hijgend.

‘Ik keek in de spiegel en weet je wat ik zag? Rimpels! Stel je toch eens voor! Hoeveel betaalden we voor deze spitstechnologische spiegels die je gezicht tonen zoals je het graag hebt, en niet zoals het er werkelijk uitziet? Dit ding moet nagekeken worden, Reggie, en als het niet te herstellen valt wil ik mijn geld terug. Zo kan het niet verder.’

‘Even kijken,’ zei Reginald. Hij bestudeerde het beeld van zijn vrouw in de spiegel en fronste verbaasd het voorhoofd. ‘Dit is eigenaardig. Eerst dacht ik dat de spiegel defect was en je echte spiegelbeeld toonde, maar dat is niet het geval. De rimpels die je ziet zijn veel erger dan de echte. Dat betekent dat de Tennielsoftware nog altijd functioneert, maar niet zoals het hoort.’

‘Heb je daar een verklaring voor?’

Reginald schudde het hoofd. ‘Het is misschien een technisch probleem. Een andere mogelijkheid is dat het systeem gekraakt is. Deze spiegels hebben een draadloze verbinding met de fabrikant voor automatische upgrades en onderhoud. Wie weet hebben enkele kerels zich toegang verschaft tot dat systeem. Ik regel het wel, liefje, maak je geen zorgen. Vergeet die rimpels. Ze zijn helemaal niet zo erg.’

‘Het zou gemakkelijker zijn om ze te vergeten als ik ze niet zag. Was dat niet precies de reden waarom we die chipgestuurde spiegels kochten? Dit kunnen we niet hebben, Reggie.’

‘Ik laat het nakijken,’ beloofde hij Alice. ‘Rustig maar.’

Tijdens de lunchpauze belde Reginald zijn vrouw. ‘Liefje, ik heb ontdekt wat er aan de hand is met die spiegel. Het is geen technisch probleem, het systeem is niet gekraakt, en de software werkt zoals het hoort. Dit is een probleem van een heel andere orde.’

‘Wat probeer je me te vertellen, Reggie?’

‘Het blijkt dat Lutwidge Beauty, het bedrijf dat die chip-gestuurde spiegels maakt, is opgekocht door Dodgson Cream. Nu is dit een van de topbedrijven in de cosmetica-industrie. Begin je het patroon al te zien, liefje?’

‘Vertel me nu niet dat ze die spiegels nu gebruiken om hun eigen materiaal te promoten, zoals hun antirimpelcrème. Dat mogen ze toch niet, neem ik aan?’

‘Eigenlijk mogen ze dat wel. Ze zijn niet langer gebonden door contracten afgesloten in naam van Lutwidge Beauty.’

‘Wat doen we dan? Gooien we die spiegels weg? Of vermijden we erin te kijken? Ik ga in geen geval hun spelletje meespelen en massale porties antirimpelcrème kopen.’

‘De rimpels die je ziet zijn er trouwens niet echt. Het spijt me, liefje, maar we zullen met de toestand moeten leren leven.’

‘Onze keuze is dus beperkt. Ik zal mezelf er constant aan moeten herinneren dat die rimpels er niet echt zijn. Wat een weggegooid geld! We hadden net zo goed onze oude spiegels kunnen houden.’

‘Je hebt volkomen gelijk,’ zei Reginald. ‘Maar we hebben die nieuwe nu eenmaal gekocht, waarom ze dan niet gebruiken?’

Enkele weken later keek Alice in de spiegel en zag geen spoor meer van de rimpels die ze inmiddels had geleerd te negeren. Haar gezicht zag er echter uitzonderlijk bleek uit. Ze stond op het punt haar man te roepen toen het tot haar doordrong wat er wellicht gebeurd was.

Ik neem aan dat dit verdomde cosmeticabedrijf Lutwidge Beauty nu verkocht heeft aan de zonnebankindustrie, dacht ze, opgelucht omdat de rimpels eindelijk verdwenen waren (maar de handelspraktijken helaas niet).

Alexandra Dingenauts

Paddo's

NU: *Bewijs uit het onge-RIJ-mde: mijn tienbeurtenkaart!*

Wat bedoel je met “verslaafd”? Volgens de Rups ben ik gewoon zijn trouwste klant. Laatst gaf hij me een nieuwe beurtenkaart. Tien procent korting bij aankoop nummer elf —da’s toch eenvoudige wiskunde? Ha, bewezen: ook wie regelmatig paddo’s wrijft, vreet, slikt, slurpt, rookt of injecteert, heeft ze nog allemaal op een rij! Ik zweer het je, mijn leven is er met sprongen op vooruit gegaan sinds ik paddo’s tot mij neem.

TOEN: *Vreemde vogels en hoge verwachtingen ...*

Zie je, thuis, op mijn eentje, voelde ik me steevast groot. Ik luisterde naar het rebelse vogellied uit *Carmen* en het lieve papalied uit *Gianni Schicchi*, danste en droomde van het verre land dat ik dagelijks bezocht. Nu eens was ik een kraai en terroriseerde een mollige tweeling met gekke petjes, dan weer liep het veel minder goed en kreeg ik hoofdpijn zo vlammend als het verenpak van een flamingo. Wie ik ook was en wat ik ook deed, het werd in elk geval nooit saai. Het was heerlijk toeven in mijn dubbelwereld: mijn knusse huis en dat prachtige Wonderland.

Soms riep de plicht en moest ik naar buiten, dan voelde ik me klein. Ernstige lui spraken me aan; ze vroegen mijn mening over wisselkoersen, gezinspolissen en zelfs de taalgrens. Helaas voor hen: ik bleef op koers, had geen gezin en niemand sprak mijn taal. Ze fronsten hun wenkbrauwen en sloten het gesprek af met ‘Jij moet nog veel leren.’ en ‘Dat voor een drieëntwintigjarige.’ en zelfs ‘Van jou had ik meer verwacht.’

TOEN: *Zijn Rupsen ook dakloos?*

Op een vreselijke dag had ik liefst tien zulke gesprekken. Ik hield het niet meer uit. Huilend rende ik de stad door, op weg naar mijn operahuis. De kortste weg was langs de rivier, een

pad dat ik liever vermeed. Onder de brug, niet ver van mijn huis, sliepen daklozen over wie vreemde verhalen de ronde deden. Nu was ik zo van streek dat ik mijn angst vergat. Ik was al bijna onder de brug door, slalomend langs kartonnen dozen, slaapzakken en onbeweeglijke lui, toen ik een stem hoorde.

‘Kom, meisje, niet zo snel. Ik zie dat je overstuur bent.’

Ik wilde niet antwoorden; ik dacht slechts aan mijn huis. Hoewel ik nog steeds rende, gaven mijn benen niet langer thuis. Een kleverige hand lag op mijn schouder, ik schrok me rot.

‘Vluchten heeft geen zin. Het is hier heus niet zo erg.’

Die zalvende stem ... Ik kon niet anders dan gehoorzamen. Ik keerde me om en staarde in de ogen van een levensgrote Rups. Jazeker, hij droeg een mantel en een hoed, maar hij was onmiskenbaar géén mens.

Ik wist niet wat te zeggen, dus flapte ik nog nasnikkend eruit: ‘Zijn Rupsen ook dakloos?’

Zijn lach weerkaatste op de glibberige stenen van de brug en wekte de slapenden. Het was een gapen en geeuwen van jewelste. Terwijl ik op zijn antwoord wachtte, stonden de daklozen op en verzamelden zich om de Rups en mij.

‘Ze noemen mij Rudy de Rups. Naar ik hoor, werd ik meteen na mijn geboorte te vondeling gelegd. O ja, je vraag! Ik ben best tevreden met mijn dak.’ Hij wees naar boven. ‘Maar genoeg over mij, waarom sta je te grienen?’

Wat had ik te verliezen? Ik kon geen kant op, dus zei ik naar waarheid: ‘Iedereen behandelt me als een volwassene, maar soms wil ik een kind zijn.’ Ik voelde me opgelaten na mijn bekentenis.

‘Hum! Dat is een bepaald ernstige zaak; dit vraagt om topverleg. Jongens! Haal even mijn hookah en het andere spul.’

Twee in lompen geklede mensen die nauwelijks nog als “jongens” te omschrijven vielen, verlieten de groep en rommelden wat in de puinhoop tegen de muur. Ik wist me geen houding te geven, dus tikte ik zenuwachtig met de tip van mijn schoen tegen een kassei.

‘Maak je geen zorgen, alles komt goed,’ zei Rudy.

Ik keek in zijn purperen ogen en zag dat hij het goed met me voor had.

Een besmeurd picknickdeken werd uitgerold, daarop verscheen een rode mand. Rudy ging zitten en nodigde mij uit om tegenover hem plaats te nemen. Als laatste kwam de hookah tussen ons in te staan. De omstanders trokken zich terug in hoekjes en kantjes; één iemand ging in de rivier zwemmen.

‘Ik vertel niet graag mensen wat hun probleem is, want dat is zo veroordelend, maar ... jouw probleem is dat je nog niet klaar bent voor de Grote Boze Wereld.’

Niet klaar? Daar schrok ik van. Misschien had ik het altijd wel al zo aangevoeld, maar het nooit erkend. Nu werd ik geconfronteerd met mijn grootste angst.

Rudy wreef over mijn arm en zei: ‘Erg is dat niet. Iedereen groeit in zijn eigen tempo. De één doet er wat langer over dan de ander. Laat ons roken.’ Hij reikte mij een mondstuk voor de waterpijp aan.

Dat was best een stap voor mij, ik was namelijk *straight edge*. Enkel in klassieke muziek, hoe grootser hoe liever, wilde ik zwelgen. Rudy straalde zoveel vertrouwen uit, dat ik het er toch op waagde. De pijp ging van mond tot mond; het was lang stil.

‘Voel je je kalmer?’

Ik knikte en rolde met mijn schouders. Lekker ontspannen.

Rudy opende de mand: ‘Grabbel eens, maar kijk niet. Het derde stuk dat je grijpt, zal je flink vooruithelpen.’

Waarom niet? Ik sloot mijn ogen en liet mijn vingers over het oneffen oppervlak in de mand glijden. Ik voelde ribbels. Hoppa, ik haalde een walnoot tevoorschijn.

‘Die halen ze er meestal eerst uit,’ zei Rudy.

Hier en daar knikte iemand instemmend. Het was duidelijk: ik was lang niet de eerste persoon die onder de brug geholpen werd. Misschien moest ik al jaren geleden het pad langs de rivier genomen hebben.

‘Zal ik die eten?’ Het werd stilaan laat en ik had ‘s middags in de stad enkel een hamburger (geen uitjes, wel ketchup) gegeten.

Rudy glimlachte. 'Kijk maar wat er gebeurt. Ik raad je aan slechts de helft te eten.'

Dat liet ik me geen twee keer zeggen. Ik knibbelde en knabbelde; vreemd genoeg kreeg ik meer en meer honger.

'Eh, ik heb een vraagje over de voedingswaarde van ... Wow!' Ik zag Rudy niet langer. De glibberige stenen bogen naar me toe.

'Help, de brug stort in!'

Op mijn voet voelde ik de hand van de Rups, heel zacht. 'Rustig maar,' klonk het van ver beneden. 'Kies nog iets uit de mand, en kijk vooral niet naar boven.'

Dat was geen slimme zet. Natuurlijk keek ik naar boven. De onderkant van de brug was slechts centimeters van mijn hoofd verwijderd!

'O nee, niet opnieuw.'

'Je zal het altijd zien.'

'Eet gewoon portie twee.'

Ik hoorde de daklozen mompelen. Dit was ook anderen overkomen, zo vaak zelfs dat iedereen het een beetje saai leek te vinden. Het zou vast goedkomen.

Ik boog voorover, voorzichtig zodat ik niemand verpletterde, en stootte op een probleem. Mijn hand was te groot voor de mand.

'Gebruik je pink,' suggereerde Rudy.

Ik kriebelde in de mand en slaagde er met de grootste moeite in een flesje eruit te halen. Ik las het opschrift, best een opgave met zulke kleine letters. "Fluridarium, enkel drinken in kleine hoeveelheden." Gezien mijn grootte zou dat alvast geen probleem zijn. Met mijn tanden haalde ik de kurk van het flesje. Ik liet de inhoud op mijn tong vallen; het was niet meer dan een druppel. Het plafond gleed razendsnel van me weg. Ik knipperde met de ogen en zag plots weer Rudy voor me.

'Wat een dolle rit!' zei ik.

'Het went, het went,' antwoordde hij. 'Tijd voor nummer drie.'

Ik grabbelde in de mand. 'He, wat is dat?'

'Het zijn paddo's, meid. Ze zullen je leven veranderen. Tast toe.'

NU: *De dagprijs van lucifers.*

Ik denk nog vaak terug aan de ontmoeting die mijn leven heeft veranderd. Lang leve de dealers van deze stad, Rudy de Rups voorop! Een keer per week bezoek ik hem. Hij heeft paddo's in alle soorten en smaken: roze en zoet, geel en prikkelend, rood en pikant. Mijn lievelingskleur is bruin: smaakt naar frambozen (niet naar chocolade). Als Rudy de zomer doorbrengt in zijn vakantieresidentie, onder een statige brug in Parijs, koop ik paddo's bij de Soepschildpad. Zij werkt in een gaarkeuken voor daklozen. Ik schuif aan in de rij; ze mengt de paddo's in mijn soep. Zit ik thuis lekker te slurpen. De soep leent zich uitstekend tot gazpacho-inname.

Sinds ik paddo's neem, voer ik tot wel twintig onzin-gesprekken per dag. Ik verlaat er zelfs speciaal mijn huis voor. Niet voordat ik een opera beluisterd heb, natuurlijk. Wil ik veel mensen zien, dan kies ik voor iets korts zoals *Pagliacci* of *Cavalleria Rusticana* bij het ontbijt. Daarna verlaat ik welgemutst het huis, en nog voor ik de straat uit ben, word ik aangesproken door een verzekeringsagent ('Wanneer had u laatst brand in uw woning?'), een beursmakelaar ('Ik heb ETF's van goudwaarde!') en een journalist ('Wat vindt u van taalfaciliteiten voor Franstaligen?') Ik sla met iedereen een praatje; ik heb het bijvoorbeeld over de dagprijs van lucifers (een thema dat zich met veel mensen laat bespreken) en de voordelen van Esperanto. Mijn gesprekspartners knikken instemmend en zeggen: 'Ja, zo had ik het nog niet bekeken.' of 'Wat bent u slim, juffrouw.'

En weet je wat? Ik voel me steeds meer thuis bij de andere volwassenen. Dus, om op je vraag terug te komen: 'Alice, ben je verslaafd?' Vertel me eens: waarom hebben anderen geen paddo's nodig om zoveel nonsens te vertellen?

Frank Beckers

Haiku

Een konijnenhol
Alice in kwantumwereld
Ze valt, ze valt niet

Charles van Wettum

Alice in Kwantumland

De lucht in de assemblagehal trilt.

Nee, een goed waarnemer zou zien dat niet de lucht trilt, maar de ruimte waarin de lucht hangt. Contrasterend tegen de grijze achtergrond van de overliggende wand rijten vibrerende zwarte en gele trilharen de ruimtetijd open. Kwantumweefsel wordt opengescheurd, vreemdheid dringt de werkelijkheid binnen. Iets tast uit de diepten van multiversa tot er een Plancklengte houvast is gevonden, een intelligentie trekt aan de daaromheen liggende snaren tot de spanning zo ver is opgelopen dat ze knappen. Waarschijnlijkheidsgolven vinden de opening, ze tunnelen erdoorheen en verspreiden zich in de ruimte met hun kans op zijn. Door de nu microscopisch kleine opening kruipt een bestaan van daar naar hier, virtuele deeltjes recombineren tot materie en de ontstane materie vindt bestaansrecht — iets dat niets was materialiseert tot zilvergrijze rook. De sliertige wolk dwarrelt door de hal en verstoffelijkt langzaam tot een herkenbaar silhouet.

De Cheshire Cat is terug.

Het ruimteschip zou natuurlijk direct herkend zijn als er iemand zou hebben gekeken: er is er maar één van gemaakt. Maar geen enkele medewerker van ruimtestation Lagrange 2 neemt de aankomst waar. De controlekamer van de bouwhal is verlaten. De camera's zijn uitgeschakeld. Er wordt op deze plek en op dit moment niets verwacht.

Pas als alle computers aan boord van Lagrange 2 tegelijk schril 'EVA!' krijsen, wordt er alarm geslagen. Als dat twee minuten later weer gebeurt, komt er iemand op het idee om in de assemblagehal te gaan kijken. Als dezelfde wanhopige kreet elke twee minuten uit alle computers blijft klinken en niemand daaraan iets blijkt te kunnen doen, raakt het management van het ruimtestation ten einde raad. Ze laten Eva oproepen.

Vanzelfsprekend vertrekt Eva direct uit haar appartement.

Een shuttle brengt haar van de aarde naar Lagrange 2. Alice roept haar. Na drie jaar.

Het is niet te vermijden dat de gedachten van Eva teruggaan naar het moment dat ze afscheid nam van de liefde van haar leven.

‘Weet je zeker dat je dit wilt, Alice?’ had Eva gevraagd.

Het was natuurlijk veel te laat om nog op de beslissing terug te komen. Alice lag in de stasiskist, dikke kabels verbonden haar met de computer aan boord van haar fonkelnieuwe kwantumschip Cheshire Cat. Over een paar minuten zou het schip haar thuis zijn, de plek waar alle functies van haar menselijke brein volledig geïntegreerd zijn met de functies van de kwantumchips die het hart vormen van de gigantische computer waarmee de ruimtetijd zal worden gemanipuleerd.

Eva stond naast Alice’ kist. Eva was de laatste mens die Alice zou waarnemen met haar menselijke ogen, dat was Alice’ uitdrukkelijke keus geweest. Straks zou het deksel worden gesloten van de kist waarin haar lichaam in leven zou worden gehouden zonder als mens te functioneren.

‘Het is goed, Eva. Ik weet het zeker.’ Natuurlijk verraste het antwoord Eva niet. Alice had verteld hoe haar opa haar als meisje voorlas uit zijn favoriete boek, *Alice in Wonderland*. Bijna elke keer dat de naam werd genoemd, had hij zijn kleindochter aangestoten: ‘Kijk, dat gaat over jou!’ Misschien had hij zo wel haar verlangen naar wondere werelden wakker geroepen, had hij zo haar geest gevuld met de nieuwsgierigheid naar het onbekende.

Toen Alice later naast haar opa naar de historische beelden van de maanlanding had zitten kijken, was het als een bliksemflits ingeslagen: de ruimte! Het heelal. De wondere uithoeken van de werkelijkheid en de natuurkunde. Alice had haar opa aangestoten en gezegd: ‘Dat boek waaruit je leest, is eigenlijk gewoon saai. Wie gaat er nou onder de grond als je ook naar de sterren kunt?’ Het heelal was bijna een obsessie van haar geworden.

Vanaf dat moment had Alice al haar sprankelende fantasie gericht op de ruimte. Het was 'haar Wonderland', zoals haar opa het liefdevol had genoemd. Ze speelde games waarin ze de uithoeken van het heelal bereisde of werelden vol aliens beheerde. Ze las sciencefiction en haar boekenkast werd elk jaar meer gevuld —niet met fantasyboeken vol magie en draken en elfen, maar met technische visioenen van wat zou kunnen zijn. 'De mogelijkheden van de werkelijkheid zijn fantastischer dan de onmogelijkheden van de onwerkelijkheid' was in de puberteit haar geliefde uitspraak geworden —ze had inderdaad wat nerderige trekjes en was een eenzelvige tiener.

Toen bij een beroepentest duidelijk werd dat ze mono-maan was in haar interesse, was ook haar studie- en beroeps-traject duidelijk: ze ging natuurkunde studeren en ze zou astronaut worden. Eenmaal was er tijdens haar studie bij de ESA een vacature, maar omdat ze nog geen onderzoekservaring had, was ze niet eens in de selectieprocedure opgenomen. Die tegenslag had haar alleen maar verder gemotiveerd —ze was harder gaan studeren, meer gaan publiceren, haar conditietraining was zwaarder geworden en ze besteedde meer tijd aan het netwerken in de wereld van ruimteonderzoek. Er zou een dag komen dat er een nieuwe vacature kwam en ze zou voorbereid zijn. Die baan was voor haar!

Ze kwam Eva tegen, de liefde overviel haar en Alice omarmde haar zoals ze deed met al het goede dat haar overkwam. Een week nadat ze bij Eva was ingetrokken, reed Alice met haar Honda 750 Transalp tegen een boom. Haar gebroken nek en de dwarslaesie vernietigden al hun plannen voor de toekomst, alle onbezorgdheid loste op in het niets. De kansen van Alice op ruimtereizen verdampten, ze zou nooit piloot of vluchtspecialist worden. In twee seconden verloor Alice alle mogelijkheden voor een toekomst. Eva ook.

Alice kreeg aangepast werk op de universiteit: een part-time aanstelling als wetenschappelijk medewerker in het kader van een speciaal programma voor arbeidsongeschikten. Het universiteitsblad pronkte met een artikel waarbij ze een grote foto afdrukten van haar in haar mondgestuurde elektrische rolstoel. 'De vrouwelijke Hawking' was de meest gegeven

reactie op de socials. Ze moest er tegelijk om lachen en huilen.

Ze verzorgde wekelijks een paar uurtjes onderwijs voor lagerejaars, deed wat literatuuronderzoek en begeleidde individueel een paar studenten. Het was natuurlijk liefdadigheid, het aanbod had haar diep gekwetst en tegelijk moest ze dankbaar zijn. Ze had geen keus —als ontsnappingsroute stortte Alice zich op de theoretische kosmologie. Rekenen aan hypothetische universa werd haar levensinvulling.

Eva ondertussen ging kopje onder in de eenzaamheid van fulltime mantelzorg.

Het kwantumschip UNSS StarVoyager werd in het grootste geheim gebouwd, de scheepswerf op ruimtestation Lagrange 2 was daarvoor de ideale plaats. Alice hoorde voor het eerst van het bestaan van het project toen twee functionarissen van de NASA voor de deur stonden om haar de baan van piloot aan te bieden.

Eindelijk was er een functie die perfect bij haar paste: ze zochten een hoog opgeleid menselijk brein zonder lichamelijke ballast. Er zou geen openbare sollicitatie komen, de publiciteit was nul en voor haar lichaam was het schip hoogstwaarschijnlijk de eindhalte: de stasiskist in de StarVoyager zou haar laatste woonplaats zijn. Ze was de perfecte kandidaat —de baan was alles wat ze wilde en tegelijk alles wat ze kon. Ze twijfelde geen moment.

Toen haar werd uitgelegd dat het ruimteschip niet fysiek de ruimte zou doorkruisen, maar gebruik zou maken van lokale wormgatbinnendoortjes, had ze gevraagd: ‘Hij verdwijnt dus gewoon in het niets?’

‘Als je staat te kijken, lost hij gewoon op in de lucht, inderdaad. En op de ingestelde bestemming materialiseert hij weer. Na hoeveel tijd, dat weten we nog niet precies. De doorlooptijd door een wormgat is nogal onzeker.’ De instructeur wist niet dat Alice waarschijnlijk beter op de hoogte was van de wiskunde erachter dan hijzelf. ‘Welk deel van de ruimtetijd of welke multiversumcoördinaten je ook hebt gekozen, we

beginnen natuurlijk dichtbij, met een relatief kleine sprong. Daarna kijken we verder.'

'Net als de Cheshire Cat uit *Alice in Wonderland*,' had Alice gegrinnikt. 'Hij verdwijnt in het niets en leidt je met een glimlach naar je bestemming.' Op haar verzoek werd het schip omgedoopt tot de Cheshire Cat. Ze had haar eigen konijnenhol gevonden, haar toegang tot haar Wonderland.

Afscheid nemen van Alice was voor Eva moeilijk, ondanks het feit dat ze wist dat ze nooit een partij zou zijn geweest voor de eerste liefde van Alice, de ruimte.

'Dit is het beste voor ons allebei, Eva. Ik voel al me kleiner worden.' Alice glimlachte. Hoe meer parallellen ze kon vinden met het verhaal van haar naamgenoot, hoe veiliger ze zich voelde. 'Ik krimp tot ik pas in een kwantumchip.'

Ze hadden hier de afgelopen maanden veel over gesproken. Eva voelde zich schuldig. Alice ook.

'Ik doe dit voor mezelf. Als ik dit lichaam niet had gehad,' ze wees met haar ogen naar beneden, naar de ledematen die haar niet meer gehoorzaamden, 'dan had ik deze baan nooit aangenomen. Dan was ik bij jou gebleven. Maar nu ...'

'Dit is niet alsof je me zomaar verlaat,' viel Eva haar in de rede.

'... nu ben ik weg. Ik kom nooit meer uit deze kist. Jij bent vrij om je eigen weg te kiezen.' Alice keek haar aan. 'Daarom, mijn lieve, is dit het beste. Wees gelukkig, voor ons allebei.' Het was haar ontsnapping uit haar nutteloze lichaam, haar verlossing uit een zinloos bestaan.

Eva sloot de kist. Dit was de begrafenis. Ze hoorde de koe-ling sissend op gang komen, ze zag door het transparante deksel het niveau van de balsemvloeistof in de kist stijgen —ze draaide zich om voordat de vloeistof het niveau van Alice' gezicht had bereikt en haar mond in zou lopen. Eva zag niet hoe de monitor met rode indicatoren de voortgang van de digitale integratie van de breinen toonde.

'Ik ga, Alice,' zei ze, toen ze in de deuropening stond. Ze was

onzeker of het kwantumbrein of het mensenbrein haar nog zou kunnen horen. 'Ik moet gaan.'

Eva verliet het ruimteschip, tegelijk verdrietig en opgelucht.

Buiten het kwantumschip stond een technicus op haar te wachten. 'Ik breng u naar de controlekamer,' zei ze meelevend, ze sloeg een arm om Eva's schouder.

'We zullen zo zien hoe de Cheshire Cat naar buiten drijft,' vertelde de technicus onderweg. 'Daar wordt de bestemming ingevoerd en dan vertrekt het schip voor de proefreis. Een korte tocht, de eerste reis is naar Alpha Centauri en weer terug.'

'Hoelang zal deze reis duren?' vroeg Eva.

'Dat weten we niet precies. Misschien een paar minuten, misschien een paar uren. Zeker niet meer.' De technicus haalde haar schouders op. 'De aandrijving werkt alleen bij reizen van minimaal een paar lichtjaren. Dat is dus wat we nu doen: starten, de minimumafstand afleggen en dan direct weer afremmen. En vervolgens dezelfde reis terug.'

'En daarna ...'

'Na terugkomst gaan we analyseren hoe het schip zich gedraagt, hoe de onderdelen de reis hebben overleefd, hoe de software het heeft gedaan en hoe Alice met ons scheepsbrein heeft samengewerkt.' De technicus werd enthousiaster, Eva herkende een soortgelijk fanatisme als dat van Alice. 'Een paar maanden analyse, denk ik, en dan kunnen we met de resultaten verdere reizen gaan maken.'

Alice was ongeduldig, wist Eva. Ze gunde het haar echtgenote: Alice wilde zo snel mogelijk zien wat het schip zag, ervaren wat het schip meemaakte. Al haar ervaringen zouden in het logboek worden opgeslagen. Na thuiskomst zouden plannen worden gemaakt voor nieuwe ontdekkingsreizen: verder en exotischer. Alice kon er niet op wachten ...

Het vertrek ging anders dan gepland. Toen Eva in de controlekamer aankwam, stond op alle monitoren in grote letters: 'Vaarwel, mijn lief.'

Het schip dreef niet langzaam naar buiten. Terwijl Eva toekeek, vervaagden de omtrekken en loste de Cheshire Cat op in het vacuüm. De toekijkende wetenschappers waren verbijs-

terd. Van het kwantumschip zagen ze geen teken meer. Niet na een uur, niet na een dag, niet na een week.

Eva herinnert zich het afscheid als de dag van gisteren. Het is drie jaar geleden.

Wanneer Eva's shuttle op Lagrange 2 aankomt, staan de begeleiders klaar om haar naar de scheepswerf te brengen.

Tijdens de reis heeft ze via de monitoren van het schepje de noodkreet van Alice gehoord en gezien. Zodra de shuttle dichtbij genoeg was om de scheepscomputer te synchroniseren met de kwantumsystemen van het ruimtestation, nam het de noodkreet over: 'EVA!' Elke twee minuten. De monitoren in de cabine sprongen een moment op zwart, het woord 'EVA' verscheen in massieve felgele chocoladeletters. Toen kwam de vluchtinformatie weer terug.

Het krijsen ging door merg en been. Het was de stem van Alice en toch ook niet. Toen Eva het de eerste keer hoorde, kreeg ze kippenvel. Dat effect was na een paar keren verdwenen, wat overbleef was een alles doordringende, onbestemde angst. Ze was er zelf na een half uur bijna gek van geworden, op Lagrange 2 ging het al drie weken door. Zonder onderbreken.

'Niemand heeft het kunnen stopzetten, mevrouw,' vertelt de begeleider, terwijl ze zich haasten door de gangen van het ruimtestation. 'Het is als een virus, het gekrijs begint op elke computer die in nauw contact met de onze komt.'

In de controlekamer zitten twee vrouwen vastgesnoerd achter hun schermen.

'EVA!' krijst hun computer. Het scherm toont het alarmende beeld en springt dan weer terug naar de data waarmee ze bezig waren. De vrouwen gaan door met hun discussie alsof ze niet onderbroken zijn. Zelfs aan krijsen passen mensen zich aan.

'Kijk, daar. Die tijdlijn van de Cheshire Cat gaat drieduizend jaar door. We hebben hier van meer dan drie millennia data.'

'Het schip is dus door de ruimtetijd gegaan. Niet alleen door ruimte.'

‘Minstens. Zeker niet alleen in deze tijd. Maar misschien ook niet alleen in deze ruimte.’

‘Misschien niet. Daarvoor moeten we beter naar de data kijken. Of op een andere manier.’

‘Zouden we dat dan kunnen herkennen?’

‘Geen idee. Nu nog niet, maar wie weet ...’

Eva kijkt over hun schouders mee. Ze ziet beelden van onmogelijk snel naderende interstellaire gaswolken, onvoorstelbaar gedetailleerde bewegende beelden van een exploderende ster, ze herkent beelden van een val in een zwart gat —het lijkt in de verte inderdaad op de simulaties die Alice haar tijdens hun verkering heeft laten zien. De meeste beelden zijn onherkenbaar, haar hersenen kunnen niets aanvangen met de ruis in alle vormen en kleuren, waanzinnige kleurschakeringen in knipperende flitsen, explosies als fluisteringen en vloeiende beelden als explosies.

‘Wat zien we toch allemaal?’ vraagt Eva verbijsterd.

‘We hebben geen flauw idee, mevrouw,’ zegt een van de vrouwen zonder op te kijken. ‘Deze beelden zijn een verwerking van stimuli in een optische modus. Een vertaling van iets in zichtbare beelden. Maar wat de originele ervaringen zijn die in het kwantumbrein of in het menselijke brein deze resten hebben nagelaten? We weten het werkelijk niet.’

‘EVA!’ krijst hun computer.

De vrouw achter de monitor draait zich nu naar Eva om. ‘We zien alleen de manier waarop de visuele cortex de stimuli heeft vertaald. Het kan iets met werkelijke beelden te maken hebben, maar dat hoeft helemaal niet. Eigenlijk ...’ ze weifelt even, ‘... vermoeden we dat het niets met visuele observaties te maken heeft. Het was iets groters. Iets dat te groots was om netjes verwerkt te kunnen worden.’

De vrouw droomt een beetje weg, ziet Eva. Ze kijkt op dezelfde manier in de verte als Alice wanneer ze vertelde over de wonderen van het universum, over de eerste microseconde van hun heelal, over de betoverende raadselen van oersoep en symmetrieverbreking, over het heerlijke wiskundige gespeculeer rond multiversa en exotische snaarmodellen.

‘Misschien zijn de Cheshire Cat en Alice in dit heelal geble-

ven, misschien ook niet. Andere universa? Andere werkelijkheden?’ Dan komt de technicus weer terug in de realiteit. ‘We weten het niet. We hebben genoeg materiaal om ons decennialang met de analyse bezig te houden. Misschien zullen we het nooit begrijpen.’

Alice heeft haar Wonderland gekregen, begrijpt Eva. De Cheshire Cat heeft rondgezworven in werelden die onbegrijpelijk waren. Het kwantumbrein van het schip heeft het niet kunnen verwerken. Niemand heeft een idee wat Wonderland met de geest van Alice heeft gedaan. Wonderland blijkt niet ongevaarlijk.

‘EVA!’ krijgt het door de controlekamer.

‘Ik ga naar Alice kijken.’

Als Eva de stasiskist opent, ligt haar echtgenote daar. De laatste balsemvloeistof sijpelt in de afvoer, de koude lucht die opwalmt uit de kist ruikt naar verdunde oplosmiddelen en conserveringsmiddelen, de dunne flarden mist lossen op in de inmiddels warme atmosfeer.

Alice ziet eruit als op de dag dat Eva de kist sloot. Voor Eva is het drie jaar geleden, voor haar lief waren het drieduizend jaar.

‘EVA!’ schreeuwt ook de boordcomputer in de Cheshire Cat.

‘Alice. Alice, ik ben er.’ Eva legt haar hand op haar wang, ze is koel maar niet koud. Een lichte damp verradt dat ze ademt.

‘Alice. Ik ben er.’

Langzaam gaan de ogen open. Ze kijken niet naar haar, ziet Eva, Alice kijkt zonder focus dwars door haar heen naar boven. Ze ziet iets wat Eva niet ziet, iets in de verste verte. Iets achter het gordijn van deze werkelijkheid.

Haar mond fluistert: ‘Ik wil naar huis.’

Heeft ze Eva’s stem herkend? Eva legt haar hand op Alice’s voorhoofd. Het voelt koud aan. Ze vertrekt geen spier, maar haar ogen volgen traag de beweging van haar hand.

‘Waar is thuis, Alice? Wil je terug naar de sterren?’

‘Neeeeeee! Niet nog eens. Niet nog eens. Niet nog eens.’ De korte vlag van paniek trekt snel weer weg uit de stem.

‘Stil maar. Wat wil je dan, mijn lief?’

Alice' gezicht verstrakt, in de starende ogen meent Eva angst te zien. Ze ziet ervaringen die te groot zijn voor menselijk verstand, werkelijkheden die te ongrijpbaar zijn voor menselijke hersenen. Te veel, te groot, te complex, te absurd, te overweldigend. Kortsluiting.

'Ik wil naar huis. Naar mezelf. Naar Eva.' De stem fluistert steeds zachter.

'Hebben jullie dit gehoord?' vraagt Eva.

'Ja, we hebben meegeluisterd.' De controlekamer antwoordt over de intercom. 'Loskoppelen, dat kunnen we niet zomaar doen. We hebben geen idee wat er dan met haar gebeurt. Of met het schip. We moeten het eerst onderzoeken.'

Voordat de boodschap tot Eva is doorgedrongen, hoort ze Alice zachtjes zeggen: 'Ik moet hier weg. Ik moet terug.' Hoe fluisterend ook, de stem klinkt wanhopig.

'EVA!' krijsen alle luidsprekers, overal verschijnt het schermvullende 'EVA' op de monitors. Dit duurt een seconde, daarna gaan alle computers door met waar ze mee bezig waren. Tien seconden later herhaalt het verschijnsel zich. Tien seconden later weer. Tien seconden later weer. Digitaal kan Alice nog krijsen. 'EVA!'

'De frequentie van de ingreep in onze computers is gestegen. Dit gaat fout, straks vallen er systemen uit.' In de stem uit de intercom klinkt nu paniek.

'EVA!'

'Koppel haar dan los,' snauwt Eva. 'Dat schip luistert mee. Doe wat Alice wil. Onmiddellijk!'

'EVA!' krijsen de computers.

Op de intercom blijft het even stil. Dan klinkt er een stuk minder zelfverzekerd: 'Akkoord. We kunnen niet anders. Maar we weten werkelijk niet wat er met haar zal gebeuren als we dat doen.'

'EVA!'

'We doen het. We zetten nu het protocol in werking om de verbinding tussen de kwantumcomputer en het brein te verbreken,' klinkt over de intercom. 'Drie, twee, een, nu.'

Het gekrijs uit de computers stopt meteen, evenals het geknipper van de schermen.

Eva kijkt naar Alice in de stasiskist. Haar ogen zijn wijd opengesperd, ze staren nog steeds in de verte. Het fluisteren is gestopt, de lippen zijn stijf op elkaar geklemd.

‘De koppeling tussen het schip en de stasiskist is nu volledig verbroken,’ klinkt de stem uit de controlekamer over de intercom. ‘Er komt een technicus om de kabels los te maken. En we sturen een arts voor Alice.’

Maanden later ligt Alice op haar eigen bed. Eindelijk thuis, na drie jaren reizen en weken van eindeloos onderzoek in een militair ziekenhuis.

De vrouwen uit Lagrange 2 die gisteren op bezoek kwamen, vertelden dat de Cheshire Cat dood is. Na de ontkoppeling van Alice communiceert de kwantumcomputer niet meer, het brein is volledig doorgebrand en alle geheugeninhoud is opgelost in betekenisloze ruis. De direct gemaakte download van het logboek is het enige dat is overgebleven van de expeditie: een databestand van een reis van drieduizend jaar. Er komt geen nieuw kwantumschip tot bekend is waar de geest van dit exemplaar is gebleven.

Alice ligt op haar rug. Net zoals ze de afgelopen drieduizend jaar heeft gelegen, denkt Eva. Niets beweegt, ze staart. Permanent. Heel incidenteel knipperen haar ogen en lijkt ze ergens op te focussen. Net als sommige van de dokters is Eva ervan overtuigd dat ze iets ziet.

Tijdens de maanden in het ziekenhuis heeft Alice een paar keer gefluisterd, één keer heeft ze nog ‘EVA!’ geroepen, zo hard als haar stem na de millennia stilte kon opbrengen. Toen Eva bij haar kwam en Alice’ wang aanraakte met een zacht ‘Ik ben er’, was ze stil geworden. Een paar keer maakte ze geluiden die niemand kon verstaan. Het leken woorden, misschien was het een vreemde taal en misschien ook waren ze zonder betekenis.

Is ze levend dood, zoals een arts suggereerde? Is haar geest vertrokken naar de onbekende bestemming waar iedere geest heen gaat? Of reist ze nog steeds door het Wonderland waar

ze de afgelopen millennia is geweest? Eva weet het niet. Niemand weet het.

Eva zit vaak naast haar lief, kijkend naar haar strakke blik. Elk trekken van de oogleden en elke kleine beweging geeft hoop: misschien keert ze ooit terug uit Wonderland. Naar huis.

Alice' ogen staren in de verte.

Wederwaardigheden van een Kollumer Kat

De Kollumer Kat had geen last van de peper die de lucht in de lawaaiige keuken verzadigde. Ten eerste was de lucht van Wonderland voor hem net zo bruikbaar als een tekening van een zuurstofmolecuul, en ten tweede bevond het deel van hem dat ademde zich niet in het deel dat eruitzag als een forse kat die grijnzend bij de haard zat.

Een beetje medelijden had hij wel met degenen die zich volledig in de keuken van de Hertogin bevonden, met neusgaten en longen en al. De Hertogin zelf moest het ruige wiegelied dat ze door de ruimte liet schallen regelmatig onderbreken om te niezen. Ze schudde op de maat een baby heen en weer, die zijn aandacht zo naadloos verdeelde over niezen en oorverdovend brullen dat menigeen zich zou afvragen waar hij de tijd vond om in te ademen. Een blond meisje in een lichtblauw jurkje stond er wat bedremmeld bij te kijken. Zij probeerde nog beleefd om haar nies in te houden en hield snel haar hand voor haar mond toen hij onvermijdelijk toch aan haar ontsnapte. Wat de Kokkin betreft, zwaaiend met haar peperbus boven de soepketel ... Nee, bij nader inzien had de Kollumer Kat met de Kokkin geen medelijden. Zij genoot misschien wel net zoveel van de situatie als hijzelf, hoewel om een andere reden: zij hield gewoon van peper.

Natuurlijk had Wonderland wel vreemdere dingen in haar mars dan een overdaad aan peper en een baby met een verrassende longinhoud, maar alles bij elkaar was het op en top Wonderlandse chaos. De Kat had hoge verwachtingen van de resultaten.

Natuurlijk zouden die resultaten ook afhangen van het blonde meisje dat niezend naar het wiegelied luisterde. Ook als de Kat haar niet zelf hierheen had laten halen, zou iets aan haar kleine gestalte hem zonder enige twijfel hebben verteld dat zij net zo min als hijzelf in Wonderland thuishoorde. Een Bezoekster, een typisch exemplaar, jong en nieuwsgierig. Hij

had natuurlijk al sinds haar aankomst haar verwonderings-index in de gaten gehouden, maar van dichtbij zag hij voor het eerst de heldere blik in haar ogen, net als het trekje bij haar mond dat een sterke mening verraadde over hetgeen zich voor haar afspeelde.

Naast hem vloog een houten pollepel het vuur in. Een paar gepeperde soepspetters belandden op het haardkleedje. Achterin de keuken greep de Kokkin al naar een nieuwe lepel, luid meeloeiend met het refrein van het wiegelied. De Kat grijnsde een stukje breder. Wonderland leefde zich weer heerlijk uit.

Het was blijkbaar het laatste refrein geweest, want de Hertogin rammelde de baby nog een laatste keer door elkaar en gooide hem toen naar de Bezoekster. 'Hier! Neem jij hem maar op schoot, als je wilt. Ik moet me klaarmaken om croquet te spelen met de Koningin.'

In een oogwenk was ze de kamer uit. De Kokkin smeed haar nog opgewekt een koekenpan achterna, maar die kletterde tegen een gesloten deur. De Kat rekte zich uit —het deel van hem dat op het haardkleed zat, en het deel buiten Wonderland, dat de anderen nooit zouden kunnen zien— en richtte zijn grijnzende kop met interesse op het meisje en het haar plotseling toevertrouwde bundeltje gekrijs.

Er was iets aan het spartelende kleintje veranderd. Waar het er eerst nog relatief normaal uit had gezien, draaide en vouwde het zich nu in vormen die in drie dimensies nauwelijks mogelijk hadden moeten zijn. De Bezoekster had al haar aandacht nodig om het wezentje niet te laten vallen. Met een lichte frons van concentratie greep ze steeds het volgende uitstekende lichaamsdeel nadat het vorige zich had losgeworsteld. Ze puzzelde net zo lang met het onmogelijke lijfje tot ze het dermate in de knoop had gelegd dat ze het zonder problemen in haar armen kon klemmen. Na een stevige nies en een afkeurende blik op de peperwolken, knikte ze bij zichzelf en stapte door de buitendeur de keuken uit. 'Het zou toch moord zijn om het hier achter te laten?' hoorde de Kat haar nog mompelen, voor ze de deur achter haar sloot.

Apart. Hij wachtte al even op een teken van Wonderland over de volgende stap in hun plannen. Toen de baby zijn na-

tuurwet-tergende gespartel was begonnen, had hij even gedacht dat er iets aankwam, maar hij had geen van de gebruikelijke symbolen kunnen herkennen.

Weifelend keek hij naar de andere deur, waar de Hertogin door was verdwenen. Had hij iets uit haar gedrag moeten opmaken? Croquet, had ze gezegd, maar dat was geen nieuws. Croquet met de Koningin was een klassieker waar ze vanzelfsprekend ook deze keer naartoe zouden werken, met misschien wat aanpassingen —hij had egels gesuggereerd als ballen en had de indruk dat Wonderland daar enthousiast over was.

Hoe dan ook, de Bezoekster was vertrokken, dus het teken over haar eerstvolgende bestemming zou niet lang op zich moeten laten wachten. Ooit zou er misschien iets worden uitgevonden dat directe communicatie tussen een Kollumer Kat en een wereld als Wonderland mogelijk zou maken. Tot die tijd moesten ze het doen met vage hints en beelden en hun grondige kennis van elkaars gedragingen.

Ja, ze waren een goed team.

De Kokkin had vals staan neuriën boven haar soepketel, op de maat draaiend met haar peperbus. Nog steeds neuriënd begon ze zonder waarschuwing haar hele collectie keukengerai door de ruimte te smijten. Een grote schaal vloog recht op de Kat af. In een reflex trok hij zich terug.

De schaal en de rest van Wonderland verkleinden tot een perspectief waarin hij alle kanten van de keuken tegelijk kon zien, tot de inhoud van de kastjes aan toe. Eens had hij geprobeerd om aan de Hertogin uit te leggen wat er werkelijk gebeurde als hij ‘verdween’. Hij had haar gevraagd om zich voor te stellen dat ze met haar neus tegen een ruit gedrukt stond om naar binnen te gluren en vervolgens naar achteren stapte. Bijna precies zo, had hij gezegd, alleen was de platgedrukte neus een katvormig deel van het vijfdimensionale lichaam van een Kollumer Kat, vervormd tot de drie dimensies van de wereld waarin hij naar binnen keek.

De vergelijking klopte niet helemaal, maar hij was er desondanks trots op.

‘Zeer juist,’ had de Hertogin beaamd, ‘en de moraal daarvan

is: “Wie zijn neus vooruit steekt, valt in de boter”.’

De Kat nam het haar niet kwalijk dat ze zijn uitleg niet had begrepen. Voor een driedimensionaal wezen als zij was het tenslotte onmogelijk om zich een beeld te vormen van een vierde of vijfde dimensie.

Van buitenaf gezien was Wonderland een kleurrijke kluwen waarin de Kat behalve de keuken van de Hertogin ook het croquetveld van de Koningin en vele andere plaatsen kon onderscheiden. Hij ving een glimp op van de chaos van verwarde dieren en gebroken komkommers bij het huis van het Witte Konijn. Her en der herkende hij plekken waar hij flesjes en koekjes had geplaatst, waarvan de Bezoekster er een heel aantal had gevonden. De blauwe Rups had zijn paddenstoel verlaten en zat onder een paardenbloemblad peinzend voor zich uit te staren. Een klaaglijke, lang aangehouden toon, waarschijnlijk van de Nepschildpad, vermengde zich met onduidelijk gekibbel. Het vertrouwde, absurdistische palet van de meest creatieve wereld die de Kat ooit onder zijn hoede had gehad.

Gewoontegetrouw reikte hij naar zijn omnilezer om de status van Wonderland te controleren, maar het apparaatje hing niet op zijn plek. Hij moest het ergens hebben weggelegd. Het kon wachten. Kijkend naar de wereld zelf bleef zijn blik even hangen op het croquetveld. Levende Speelkaarten liepen af en aan met materialen voor het spel, maar hij kon van buitenaf niet zien of er egels bij waren, en dit was niet het moment om van dichtbij te gaan kijken. Wonderland had hem, via de Kokkin, met die schaal van zijn plek opgeschrikt. Dat kon maar één ding betekenen: ze had hem ergens nodig.

Hij had de gedachte nog niet afgemaakt of een van de draden drong duidelijk uit de kluwen naar voren: die waar de Bezoekster zo te zien over een bospad wandelde.

De Kat grijnsde, niet de grijns van een driedimensionale kat, maar een lach die zijn ware gezicht vervormde in alle vijf ruimtelijke dimensies. Dit waren zijn favoriete momenten, wanneer hij de kans kreeg om zelf een rolletje te spelen en de Bezoekers beter te leren kennen. Zonder nog een moment te verliezen, leunde hij naar het bospad toe.

Hij mikte op een boomtak boven een splitsing in het pad, waar hij zich een ontspannen houding aanmat. Hij had net zo makkelijk een meter boven de tak kunnen verschijnen, maar zelfs in een omgeving als Wonderland was het beter om buitenisigheden een beetje te doseren.

Het blonde meisje had hem nog niet opgemerkt. Ze had een bedachtzame uitdrukking op haar gezicht en mompelde af en toe in zichzelf. Van de baby die ze mee naar buiten had genomen, was geen spoor. Net als bij haar vertrek uit de keuken be kroop de Kat het gevoel dat hij iets gemist had.

‘Als je maar wist hoe je ze moest veranderen ...’ mompelde het meisje, waarna ze omhoog keek en een klein sprongetje van schrik maakte.

De Kat gaf haar de tijd om te herstellen. Je kreeg de beste indruk van een Bezoeker als je die het eerste woord gunde.

‘Kollumer Poes,’ begon het meisje op uiterst beleefde toon, met een schielijke blik op de kattenklauwtjes die op de boom schors rustten. Iets in zijn reactie leek haar gerust te stellen, want ze vervolgde zelfverzekerd: ‘Kunt u me misschien vertellen welke kant ik op moet?’

‘Dat hangt er heel erg van af waar je heen wil,’ zei de Kat. Natuurlijk zou hij haar een bepaalde richting op kunnen sturen, ergens waar hij wist dat iets te beleven zou zijn, maar dat was lang zo effectief niet als haar op eigen houtje laten rondzwerven. De verwondering was groter bij wie zelf het pad er-naartoe had gekozen.

Daarbij wist hij nog steeds niet welke locatie Wonderland in gedachten had voor na deze interlude, en of zijn hulp daar nog nodig was. Wonderland zelf leek zich nergens druk om te maken: het bos was rustig, verstoken van wat voor beschrijvenswaardig element dan ook. Toch verlangde de Kat naar een duidelijk teken.

‘Dat kan me niet zoveel schelen ...’ antwoordde de Bezoekerster.

De Kat hield zijn kop een tikje schuin. ‘Dan doet het er niet toe welke kant je op gaat.’

‘... als ik maar érgens kom.’

Hij had haar goed uitgekozen. Een enkele keer gokte hij mis

en zaten ze opgezadeld met Bezoekers die alleen maar bezig waren om de weg terug naar huis te vinden. Deze avonturiersgeest was ideaal.

‘O, dat zal wel lukken,’ zei hij luchtig, ‘als je maar lang genoeg doorloopt.’

Daar dacht ze even over na, om het vervolgens over een andere boeg te gooien. ‘Wat voor mensen wonen hier in de buurt?’

De Kat haalde zich zijn kortstondige beeld van buitenaf weer voor de geest. Natuurlijk zou hij zich even uit de wereld kunnen terugtrekken om beter te kijken, maar hij was er vrij zeker van dat Wonderland de paden niet recent veranderd had. Hij zwaaide met wat de Bezoekster als zijn rechterpoot zou zien. ‘Die kant uit woont een Hoedenmaker, en die kant uit’ —linkerpoot— ‘woont een Maartse Haas. Ga maar langs bij wie je wil: ze zijn allebei getikt.’

‘Maar ik wil niet naar getikte mensen toe,’ reageerde het meisje.

‘O, daar is niets aan te doen,’ zei de Kat. ‘We zijn hier allemaal getikt. Ik ben getikt, jij bent getikt.’

De Wonderlandse conversatiekunst —‘het maakt niet uit wat je zegt, als je het maar met overtuiging doet’— was inmiddels een tweede natuur voor hem geworden. Het maakte gesprekken zoveel makkelijker. Hij had al vaak gewenst dat het buiten deze kleine wereld net zo vanzelfsprekend geaccepteerd kon worden.

‘Hoe weet u of ik getikt ben?’ vroeg de Bezoekster licht verontwaardigd.

De Kat verbreedde zijn grijns. ‘Dat moet wel, anders was je hier niet gekomen.’ Niemand kroop zomaar achter een Wit Konijn met een zakhorloge aan een donker hol in zonder op zijn minst een beetje verknipt te zijn.

Aan haar gezichtsuitdrukking te zien, dacht het meisje er anders over. Ze liet het onderwerp echter vallen. ‘En hoe weet u dat u getikt bent?’

Doordat hij veel te veel persoonlijke tijd en aandacht aan Bezoekers besteedde, om te beginnen. Doordat hij liever Wonderlandse gesprekken voerde dan zich onder zijn soort-

genoten te begeven. Geen van beide geschikte gespreksstof. 'In de eerste plaats,' zei de Kat, 'is een hond niet getikt. Met me eens?'

'Dat zou wel eens kunnen,' zei het meisje, haar handen geduldig voor haar jurk gevouwen.

'Goed. Je weet dat een hond gromt als hij boos is, en kwispelt als hij blij is. Terwijl ik grom als ik blij ben, en kwispel als ik boos ben.' Hij demonstreerde beide. 'Dus ben ik getikt.'

'Ik noem dat spinnen, niet grommen.'

'Noem het zoals je wilt.' Het verschil was totaal onbelangrijk, want in werkelijkheid was een Kollumer Kat precies even weinig verwant aan de katten die de Bezoekster kende als aan haarzelf. 'Speel jij vandaag croquet bij de Koningin?' vroeg de Kat.

Het meisje keek bedenkelijk. 'Dat zou ik heel leuk vinden, maar ik ben niet uitgenodigd.'

Ze zou er zijn, natuurlijk, en de Koningin zou haar toelaten, al kon de Kat nog niet exact zeggen wat daar het plan voor zou worden. 'Daar zie je me weer,' zei hij, en hij leunde weg van de boomtak en van Wonderland, de Bezoekster alleen achterlatend. Meer sturing dan dit zou hij haar niet meer geven. Ze had het potje croquet nu weer vers in haar gedachten en zou er vanzelf haar weg naartoe weten te vinden.

Wonderland, kleurrijk fonkelend tussen de zwevende xerengwortels waarin ze zich had genesteld, gonsde waardevol. In antwoord kopieerde de Kat de frequentie even met zijn trilhoorns voor hij zei: 'Je bent zelf ook goed in vorm. De keukenscène is zelden zo chaotisch geweest.'

De Bezoekster stond nog naar de boom te kijken waar hij zojuist uit was verdwenen, maar zou snel op pad gaan naar haar volgende avontuur: met de Hoedenmaker, de Maartse Haas, of een van de vele anderen. De bonte verzameling Wonderlandbewoners zou hoe dan ook een verwonderingsrijke ontmoeting opleveren. Er was echter een reden dat Wonderland en de Kollumer Kat zo'n succesvol team waren, en dat was dat ze haar creativiteit en zijn inzicht en overzicht zo veel mogelijk combineerden om net dat beetje extra uit ieder Bezoek te halen.

‘En nu?’ vroeg de Kat, hoewel hij wist dat de wereld zijn taal niet verstond.

Deze keer werd er geen draad uit de kluwen van landschappen en taferelen aan zijn aandacht opgedrongen. Er was alleen een verwachtingsvolle stilte, alsof Wonderland haar antwoord al had gegeven en hijzelf nu weer aan zet was.

‘Wonderland?’

Niets. Hij wist nooit zeker of ze het echt niet doorhad als hij een van haar tekens miste, of gewoon koppig weigerde om zichzelf te herhalen. Misschien moest hij zich ook niet druk maken. Als ze hem echt nodig had, liet ze dat wel weten, zij het meestal op het nippertje. In ieder geval zou hij door ernaar te vragen geen duidelijk antwoord krijgen.

Niet van haar, althans.

Er was één ontwikkeling waarvan hij wist dat hij die niet had meegekregen, en één persoon die hem daar uitsluitend over kon geven. De Kat drukte zijn gezicht weer tegen hetzelfde stukje wereld als daarnet en zei tegen de Bezoekster: ‘Dat is waar ook, wat is er met de baby gebeurd? Was ik bijna vergeten te vragen.’

Als het meisje al verrast was, liet ze er niets van in haar stem doorklinken. ‘Hij is veranderd in een varken,’ zei ze rustig.

‘Dacht ik al,’ zei de Kat opgelucht. Een varken was een duidelijk signaal in het persoonlijke taaltje dat Wonderland en hij gedurende hun lange samenwerking hadden ontwikkeld. Het betekende dat Wonderland een mooie scène had klaargezet op het pad van de Bezoekster, en hij die alleen nog even hoefde te controleren. Waarschijnlijk was het haar bedoeling geweest dat de baby in de keuken van de Hertogin al zou veranderen, maar Bezoekers vormden altijd een onberekenbare factor.

Gevuld met nieuw enthousiasme trok hij zich weer uit de wereld terug. Hij strekte zijn stijve ledematen en knipperde met zijn ogen, die pijn begonnen te doen van het turen naar een slechts driedimensionale ruimte. Nog heel even, dan zou hij pauze houden en een ommetje door de xerengplantage maken.

De Bezoekster stond nog op de splitsing, beleefd wachtend of hij weer terug zou komen. Dat gaf hem in ieder geval even tijd. Hij volgde beide paden tot hij bij het huis van de Hoedenmaker, dat de vorm had van een scheefgezakte hoge hoed, vond wat hij zocht. Niet alleen de Hoedenmaker zelf, maar ook de Maartse Haas en de Zevenslaper zaten aan een gigantische tafel vol met theeservies en waren in een luide discussie verwickeld over de positie van de tuit op de theepot.

Het was een mooi staaltje werk: de Zevenslaper zou voorkomen dat de andere twee te lang in dezelfde kringetjes zouden blijven ronddraaien terwijl het schuchtere knaagdier hen toch de schijnwerpers zou gunnen, en de gedekte tafel gaf volop gelegenheid voor praktische gekkigheid. Het mooiste detail ontdekte de Kat toen hij vanuit een andere hoek naar het geheel keek: de tijd die permanent op vier uur was blijven steken. Eeuwig theetijd. De Bezoekster zou zich hier zeker een poosje kunnen verwonderen.

‘Mooi werk,’ begon hij te zeggen, net toen hij opmerkte dat de Bezoekster het andere pad in was geslagen, naar het verlaten huis van de Maartse Haas.

Dat compliceerde de zaak. Was het de bedoeling dat ze de Haas niet thuis zou treffen? Hij kon op het eerste gezicht geen verborgen verrassingen ontdekken onder de hazenoorvormige schoorstenen. De theevisitatie was een veel waarschijnlijker bestemming.

Hij leunde naar het bospad met de Bezoekster toe zonder precies te weten wat hij van plan was. Haar de andere kant op sturen? Dan kon hij beter de theetafel verplaatsen met aanzittenden en al, zodra hij zeker wist dat dat Wonderlands bedoeling was. Soms parkeerde ze haar werk ergens uit de route omdat ze er nog niet tevreden over was.

Het meisje praatte weer in zichzelf: ‘... althans niet zo gek als hij in maart was.’ Nog voor ze de laatste woorden had uitgesproken, merkte ze de Kat op en keek hem aan met een zweem van irritatie.

Waar was de baby nou precies in veranderd? Misschien had hij gehoord wat hij wilde horen. Misschien had Wonderland hem wel willen vragen om iets te improviseren. ‘Zei je

nou varken, of hark?’ vroeg de Kat.

‘Ik zei varken,’ zei de Bezoekster, ‘en ik wou dat u niet steeds zo plotseling verscheen en verdween —het is om tureluurs van te worden.’

Dus toch de theevisite: die stond het duidelijkst klaar voor bezoek. Weliswaar niet op het pad van de Bezoekster, maar dat kon hij de wereld nauwelijks aanrekenen. Bezoekers waren tenslotte een onberekenbare factor.

‘Goed dan,’ zei de Kat, gerustgesteld. Het verwijt van de Bezoekster had hem op een idee gebracht. Nu hij hier toch was, kon hij best even wat extra verwondering genereren. Hij zette zich schrap met het grote deel van zijn lijf dat zich buiten Wonderland bevond, zodat hij zijn evenwicht niet zou verliezen, en bewoog zo langzaam als hij kon om het katvormige stuk haartje voor haartje van de wereld los te pellen. Toen alleen zijn grijns Wonderland nog raakte, hield hij even stil, voor hij helemaal wegleunde.

De blik van het meisje bij het zien van een grijns die zonder gezicht eromheen in de lucht zweefde, was er een om te onthouden. In gedachten bedankte de Kat haar voor de toevoeging aan zijn arsenaal.

Hij keerde zich naar het huis van de Hoedenmaker en plukte de tafel en theedrinkers met gemak uit de wereld. Ze keken verward om zich heen, behalve de Zevenslaper, die sliep. Aan gezien ze niet in staat waren om iets voorbij hun driedimensionale waarneming te bevatten, vroegen ze zich waarschijnlijk vooral af waar het huis van de Hoedenmaker ineens was gebleven.

Met zorg plaatste de Kat het geheel onder een boom bij het huis met het bontdak en de hazenoor-schoorstenen. De Hoedenmaker klaagde dat hij nu in de schaduw zat en porde de Zevenslaper wakker, het gezelschap schoof één stoel door, en daarmee was de plotselinge verandering van locatie geaccepteerd. Op het bospad had de Bezoekster net het huis in het oog gekregen en knabbelde aan een meegebracht stukje paddenstoel om zichzelf op het juiste formaat te brengen, klaar voor haar volgende bizarre ontmoeting.

Wonderland fonkelde en gonsde tevreden. De Kat stak

trionfantelijk twee armen omhoog en gebruikte een derde om tegen de stam van zijn geliefde wereld te stompen. ‘Mooi werk, wij tweeën!’

Zodra hij zich van Wonderland afwendde, bracht de vijf-dimensionale omgeving hem aan het duizelen, net als een fel licht dat kon doen als je uit een donkere kamer stapte. De Kat greep zich met een achterarm vast aan een van de zwevende xerengwortels die hem omringden en wachtte tot zijn ogen zich hadden aangepast.

Het deinende xerengbos strekte zich boven, onder, links, rechts en voor hem uit, een goed onderhouden massa van paarsbruine stengels en rijpende peulen. Uitwaarts van hem scheen het egale licht van de Buitenruimte door de kronkelende planten, terwijl inwaarts Wonderland in haar holletje lag genesteld. Zowel meerwaarts als minderwaarts van hem hingen gebouwen in de verte en zoemden geluiden van bedrijvigheid en beschaving, maar tussen de xerengs was het rustig.

‘Laten we eens kijken hoe we het tot zover gedaan hebben,’ zei de Kat tegen Wonderland. Nog terwijl hij voor de tweede keer vergeefs naar zijn omnilezer greep, herinnerde hij zich dat hij het apparaatje aan de krachtzuil vlakbij had gekoppeld om op te laden. De koppeldraden sponnen zichzelf los toen hij erlangs streek. Zestig procent. Goed genoeg. Met een paar gebaren langs het vierdimensionale beeldvenster zocht hij het programma op dat gegevens van een nabije wereld kon uitlezen.

Beelddraden golfdend om elkaar heen tot ze stabiliseerden tot een veelbelovende vorm, waar de geoefende blik van de Kat direct de belangrijkste informatie uit haalde. Realiteitsquotient normaal voor een wereld van dit type, koppeling met de gastwereld —waar Bezoekers vandaan kwamen— in goede staat, laatste verwonderingspiek ... De Kat grijnsde bij het zien van de hoge waarde. Hij plukte aan de draden in het beeldvenster en ze toonden hem de verwonderingsgrafiek voor het hele huidige Bezoek, vanaf het moment dat de Bezoekster ver genoeg het konijnenhol in was gekropen. Het was nog niet gelukt om verwondering af te vangen in de eerste fase, rondom Wonderlandbewoners zoals het Witte Konijn die naar

'Alice. Nieuwe avonturen in Wonderland'

© 2025 Finn Audenaert, de auteurs en uitgeverij Poespa Producties

Coverillustratie © 2025 Steven Van Hasten

Samenstelling en eindredactie: Finn Audenaert

ISBN 97-8-908343-9990

NUR 303

Wettelijk depot D/2025/14.650/4

Coverillustratie: Steven Van Hasten

Vormgeving: Graphic Things - johnnybekaert.be

Lettertypes: Zeit (2019) van Emil Karl Bertell, Erik Jarl Bertell,

Teo Tuominen (Finland) - Gazpacho (2021) van Santi Rey (Spanje)

Druk en afwerking: EVMprint Brussels, België - daneels.be

Eerste druk: april 2025. Made in Belgium.

POESPA
PRODUCTIES

Een uitgave van Poespa Producties Gent, België

Afdeling uitgeverij van Johnny Bekaert - Graphic Things

poespaproducties.be

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alice

Nieuwe avonturen in Wonderland

Wat is het heerlijk verdwalen in het Wonderland dat Lewis Carroll schiep! Vijftig Nederlandse en Vlaamse auteurs schreven voor deze bundel nieuwe avonturen.

Alice ontmoet bekende en nieuwe personages in gedichten, verhalen, raadsels en essays.

Bereid je samen met Alice op een auditie voor, ga op konijnenjacht, maak kennis met het rijmwezen en ontdek de allervreemdste manier om aan je einde te komen.

Dans met Alice de boekhoudersquadrille en ga met haar en haar vrienden spelevaren op de Sillas en de Celadon.

*De bomen van het Dostere Woud doemden voor
Alice op, kronkelend en klauwend naar de hemel.
Een onheilspellend labyrint, een doolhof van
knoestige bomen waar je niet doorheen kon lopen –
enkel doorheen kon zwerven. Ze keek op haar comm.
Het signaal kwam inderdaad uit het woud. Er was
geen ontkomen aan, ze zou het moeten betreden.
Er liep een rilling langs haar ruggengraat.*

– Jasper Polane, 'De vrouw met het zwaard'

Samenstelling Finn Audenaert

coverillustratie Steven Van Hasten